GERARD MAK

Rechercheur Brons en het lijk op de wallen

ABCOUDE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

1

Langzaam reed de trein het Centraal Station binnen en kwam met een schok tot stilstand. Koen Dullen had gedurende de treinreis dromerig door het raam naar buiten getuurd en werd door het geroezemoes van de gehaaste passagiers weer teruggeworpen in de werkelijkheid. Het warme zomerweer bracht nog even herinneringen bij hem terug, maar zijn vakantie in Turkije zat er nu toch echt op. Langzaam stroomde de coupé leeg en nadat hij zijn krantje had neergelegd, verliet hij als laatste het treinstel. Hij wipte atletisch van de bank af en liep gehaast naar de uitgang.

'Nou, daar gaat ie dan maar,' mompelde Dullen niet overenthousiast in zichzelf.

In de hal van het station was het een drukte vanjewelste. De kakofonie van geluiden was een regelrechte aanslag op zijn trommelvliezen. Instinctief drukte hij met zijn wijsvinger één oor dicht.

Het warme weer had duidelijk invloed op

de treinenloop. Met name op de treinen die naar Zandvoort reden: een meute schaars geklede mensen haastte zich door de stationshal. Uit de omroepinstallatie schalde ondertussen de ene na de andere aankondiging, zodat het nog hectischer leek. Dullen worstelde zich door de mensenmassa heen en werd buiten overvallen door het felle zonlicht. Heel even kneep hij zijn ogen dicht, veegde vervolgens het zweet van zijn voorhoofd en deed zijn simpele brilletje af om de beslagen glazen schoon te poetsen.

'O… I'm sorry, sir,' verontschuldigde een Engelssprekende toerist zich, nadat hij Dullen bijna omver had gelopen. Door de schok liet Dullen bijna zijn bril vallen en maakte hij de rugzaktoerist oprecht voor eikel uit. Hij prees zich gelukkig dat de bril niet op het wegdek neer was gekletterd.

Het was opvallend druk op de vroege maandagmorgen. Om hem heen hoorde hij alleen maar mensen praten met vreemde keelklanken. Alsof de hele wereld in Amsterdam was neergestreken. Een constante stroom van mensen kwam hem over het Damrak tegemoet en liep richting station, in de hoop de smerige warmte van de stad te kunnen ont-

vluchten. De een was nog luchtiger gekleed dan de ander. Dullen tuitte even zijn lippen toen een fraaie blondine hem passeerde. Onbewust liet hij zijn tong over zijn bovenlip glijden toen hij de welgevormde benen zag. Hij kon die mensen geen ongelijk geven, en om de stroom zoveel mogelijk te ontwijken, stak hij nog snel voor een aanstormende tram de weg over. Het was vanaf het Centraal Station amper vijf minuten lopen naar politiebureau Warmoesstraat, waar hij als beginnend rechercheur voor een nieuwe uitdaging stond.

In de Oudebrugsteeg prikkelde een penetrante geur van urine en braaksel zijn neus, terwijl op de hoek met de Warmoesstraat zoals iedere dag een metershoge afvalberg lag te wachten op de stadsreiniging. De felle zon, die het een klein beetje feestelijk probeerde te maken, had op het huisvuil een totaal verkeerde uitwerking. Het stonk naar rottend vlees en het viel Dullen extra zwaar omdat hij tijdens zijn vakantie ruim drie weken frisse lucht had opgesnoven. We zijn weer thuis, schoot hem door zijn gedachten.

Hij stak zijn hand op naar Emmy en Henk van de delicatessenzaak en liep bijna een junk omver. ‘Hé… chef!’ groette de Surinamer hem

vriendelijk, terwijl hij gelijktijdig het wegdek af bleef speuren naar onbekende zaken.

'Ha, Blackie,' antwoordde Dullen gehaast. Hij keek even achterom naar de man, grinnikte om het bekende tafereel en liep stevig door naar het bureau.

Voor het bureau stond hij even stil en keek naar de vier aaneengeschakelde, statige panden die samen het roemruchte bureau Warmoesstraat vormden. De karakteristieke klokgevel van het hoofdgebouw torende hoog tegen de blauwe hemel. De drie overige panden met een halsgevel waren er in de loop der jaren bijgekocht en verbouwd, zodat de vier panden nu één groot politiebureau vormden. Binnen waren de verschillen van de onderling verbonden panden duidelijk te zien. De vloeren zaten op verschillende hoogten, zodat er in het pand allerlei op- en afstapjes waren ontstaan. De kleine raampjes aan de voor- en achterzijde en de massief eiken balkenplafonds die iedere verdieping sierden, gaven het pand extra cachet. Het was oud, maar had binnen ook iets huiselijks.

Voor buitenstaanders leek het meer op een doolhof. Doorverwijzen van personen werd meestal afgeraden. Dat zou betekenen dat ze

in een labyrint verzeild raakten met trapjes en deuren, die overal naartoe leidden, maar niet naar degene die men wilde spreken. Het was een bureau waar je op den duur van ging houden. Het was bekend en berucht omdat er altijd toestanden waren, en dankzij de 'couleur locale' van het Amsterdamse milieu waar het middenin was gevestigd. De Amsterdamse Wallen met zijn pooiers, hoeren, junkies, dealers en allerlei andere malloten, die je alleen maar op die kleine vierkante kilometer tegen kon komen. Werken aan bureau Warmoesstraat was werken in het afvoerputje van de maatschappij.

'Goedemorgen, mannen!' groette Dullen zijn collega's achter de balie toen hij binnenstapte.

'Hé, Koen. Goeie vakantie gehad?' Wachtcommandant Dolf Deist kwam van zijn stoel omhoog en stak hem vriendelijk de hand toe.

'Wat denk je?'

'Aan je bruine kop te zien wel,' antwoordde Deist, waarna hij het onmiddellijk over een ander boeg gooide. 'Vandaag je eerste dag bij de recherche. En, heb je er zin in?'

Dullen knikte enthousiast. 'Ik denk het wel, hoewel ik het bij jouw dienstgroep óók

prima naar mijn zin heb gehad. Maar ik ga, Dolf. Ik ben al een beetje laat.' Hij pakte de lift naar de tweede etage en toen hij de recherchekamer binnenkwam, werd hij met open armen ontvangen. Logisch, want in de zomermaanden vierde de personele onderbezetting hoogtij. Hij liet zijn blik even door de recherchekamer dwalen: een grote, langwerpige kamer met aan de zijkanten, keurig in gelid, stalen bureaus. Op ieder bureau lagen stapels dossiers van uiteenlopende zaken.

In de recherchekamer kon je duidelijk zien dat bureau Warmoesstraat oud was. De ruimte had een prachtig, karakteristiek balkenplafond, dat jammer genoeg werd ontsierd door de aanleg van airco. De aangebrachte pijpenconstructie was een belediging voor dit authentieke pand, terwijl de slijtage van de vloerbedekking tekenend was voor de dagelijkse hectiek. Het was niet bepaald een ruimte om door een ringetje te halen. Integendeel.

'Ik heb net verse koffie gezet. Moet je 'n bakkie, Dullen?' Vos stond uitnodigend voor hem met de koffiekan.

'Ja, graag, Jack. Zwart met twee klontjes.'

'De suiker ligt daar. Dat moet je zelf maar regelen.'

Terwijl Vos de koffie inschonk, nam Dullen zijn vuurwapen uit zijn schouderholster en gooide het wapen nonchalant op een bureau.

'Kijk je uit!' grapte Vos. 'Die krengen gaan soms vanzelf af.'

'Welnee, man. Als je met je fikken van die trekker afblijft, gebeurt er niks. Bij de mariniers heb ik…' Hij maakte zijn zin niet af, want in de deuropening verscheen de imposante gestalte van commissaris Wittenveen, een gespierde persoonlijkheid met de blik van een strenge veldwachter. Statig stapte hij op Dullen af en stak ter begroeting zijn hand uit.

Dullen voelde de kracht van Wittenveen door zijn arm trekken toen hij zijn stevige begroeting beantwoordde.

'Jij bent toch die nieuwe? En de naam was…?'

'Dullen. Koen Dullen.'

'Mmm.' Commissaris Wittenveen kauwde op zijn onderlip en verzonk in gepeins. 'Mmm… Dillen. Vroeger had je een voetballer, die heette Koen Dillen. Hij heeft ooit eens in het Nederlands elftal gespeeld. Die vent kon verschrikkelijk hard schieten. Hij schoot een keer bij een wedstrijd dwars door een

doelnet heen. Ben jij soms familie van hem?'

Dullen haalde zijn schouders op. 'Ik heet Dullen, niet Dillen. Ik ken nog wel Willy Dullens van Fortuna Sittard.'

Commissaris Wittenveen reageerde nukkig, maakte een afwerend gebaar en liet zich in een stoel zakken. 'Je komt toch van de uniformdienst?'

'Ja. Ik heb zeven jaar op dienstgroep zes gewerkt bij Dolf Deist en Klaas van der Heijden.'

'Getrouwd?'

Hij knikte. 'En twee schatten van kinderen.'

'Leeftijd?'

'Acht, en de oudste is tien.'

'Nee, jouw leeftijd,' zei Wittenveen kribbig.

'O… eh… dertig.'

'Woon je in Amsterdam?'

De vragen waren kort en bondig, en het leek eerder op een kruisverhoor dan op een kennismakingsgesprek.

'Nee, in de Zaanstreek, in een klein dorpje.'

'Dat is te horen. Je praat lijzig. Het lijkt net of je zingt, maar dan met een Amsterdams ac-

cent. Overigens, voor alle duidelijkheid, ik wil dat mijn mensen er correct gekleed bij lopen en ik wens niemand op mijn afdeling in vrijetijdskleding. Geen gympen, smerige T-shirts of vale spijkerbroeken. En dat lange, blonde vlashaar van je is er morgen af. Begrepen?' Commissaris Wittenveen sloeg ter afsluiting met kracht op het bureau en beende de recherchekamer uit. Bij de deur keerde hij zich om en zei gedecideerd: 'Je wordt gekoppeld aan Brons.'

Verbouwereerd stond Dullen naar de deuropening te kijken en streek zich onbewust door zijn 'lange, blonde vlashaar'. Hij moest toegeven dat hij al een tijdje niet naar de kapper was geweest, maar zijn haar was toch niet zó lang? 'Wat is dat voor eikel?'

'Let maar niet op hem,' zei Vos. 'Hij is hier vorige week gekomen als chef en heeft de opdracht om ons in het gareel te schoppen. Eentje die carrière moet maken. Gaat vanzelf wel weer over. Moet je nog een bakkie?'

Dullen ging achter een bureau zitten en staarde gelaten voor zich uit. Gekoppeld aan Brons, dacht hij bij zichzelf. Net zo eentje als De Cock, een van de oudste en bekwaamste rechercheurs van bureau Warmoesstraat.